

Висоцки о Хамлету

`...Вечни проблеми добра и зла у тако прочишћеном облику, каквим их је поставио Шекспир, данас у нашем неспокојном уморном свету данас изгледају нарочито оштро. Хтео бих да се гледаоци, када се сусретну са Хамлетом у сали нашег

позоришта, узнемире као и ја, како би разумели како је тежак и драматичан пут који води ка хармонији међу људским односима. Заправо, ја циљ свог стваралштва на филму, позоришту, песничком стваралаштву видим у човековој узнемирености. Само оно може бити помоћ духовном спокоју.

...Наш Хамлет је пре свега, мушкарац. Мушкарац кога је васпитало немилосрдно време. Али, он је и ученик. И постаје паметнији од свих својих вршњака. Ставили су га на трон. Он мора да управља царством. А престо држи царев убица. Хамлет мисли само о својој освети. Али, он је против убиства. И то га страшно мучи. Хамлети, које сам ја видео, целу представу су тражили доказ Клаудијеве кривице, како би га убили и пронашли оправдање за себе, за своју

освету. Ја, пак, тражим доказ краљеве невиности. Припремам мишоловку у нади да се уверим да он није крив, како се не би пролила крв. Када Хамлету говоре да свуда наоколо лута сенка његовог оца,

а то значи да његов дух није спокојан, ја климам главом, као да сам га сам видео – а могу да га заиста видим када ког пожелим! Мој Хамлет толико воли свог оца, толико му је био привржен, да може да га види у било ком тренутку. Позовеш га – и он се појави. Но, све то произилази из Хамлетовове уобразиље. Мислим да је то веома јасно тумачење. По мени, то је шекспировско тумачење.

Высоцкий о Гамлете

...Вечные проблемы добра и зла в таком очищенном виде, как они поставлены Шекспиром, звучат сегодня в нашем беспокойном, мятущемся мире особенно остро. Я бы хотел, чтобы зрители, встречаясь с Гамлетом в зале нашего театра, волновались, как и я, чтобы они понимали, как труден и драматичен путь к гармонии человеческих отношений. Я вообще

целью своего творчества -
в кино, в театре, в песне -
ставлю человеческое
волнение. Только оно
может помочь духовному
совершенствованию.

...Гамлет у нас -
прежде всего мужчина.
Мужчина, воспитанный
жестоким временем. Но
еще и студент. И

поумнее, чем все его сверстники. Его готовили на трон, он должен был управлять государством. А тронном завладел цареубийца. Гамлет помышляет только о мести. Но он против убийства. И это его страшно мучает. Гамлеты, которых я видел, весь спектакль

искали доказательства
вины Клавдия, чтобы
убить его и получить
оправдание для себя,
для своей мести. Я же
ищу доказательства
невиновности Короля.
Я подстраиваю
мышеловку в надежде
убедиться, что он не
виноват, чтобы не
пролилась кровь.

Когда Гамлету говорят,
что повсюду бродит
тень его отца, а это
значит, что дух его не
успокоен, я киваю
головой, будто сам его
вижу - а я
действительно могу его
видеть когда угодно!
Мой Гамлет настолько
любит отца, так был к
нему привязан, что

может увидеть его в
любую минуту.

Позовешь его - и он
появится. Но все это
происходит в
воображении Гамлета.

По-моему, это очень
ясная и внятная
трактовка. И мне
кажется, она -
Шекспировская.